

burde overvejes i Arbejdsnævnet, saa ved man meget godt, at der i Arbejdsnævnet har fundet lange Overvejelser Sted om dette Spørgsmaal, og at de er endt resultatløst, saa man kan ikke paa Forhaand gaa ud fra, der skulde blive et bedre Resultat, hvis man for anden Gang henviste Spørgsmaalet til Arbejdsnævnet.

Dernæst ankede det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen stærkt over de foreslaaede Bødebestemmelser, som nu indføres ogsaa overfor Arbejderne, og han udtalte i denne Forbindelse, at der vilde neppe blive udvist nogen Skaansomhed overfor Arbejderne, han var bange for, at vi i saa Henseende vilde misbruge Magten. Det har det ærede Medlem ikke nogen som helst Ret til at gaa ud fra. Dernæst tror jeg, at man fra den Side maa indrømme, at det er urimeligt, at man i Loven har strenge Bødebestemmelser overfor Arbejdsgiverne, men slet ikke har Bødebestemmelser overfor de Arbejdere, der misbruger Lovens Regler. Naar Forholdet dernæst er det, at en Arbejdsgiver kan straffes med en Bøde, der ligger mellem 25 og 500 Kr., medens man har sat 25 Kr. som det højeste Bødebeløb, en Arbejder kan idømmes, tyder det formentlig ikke paa, at man er gaaet i særlig Grad skaansomt frem overfor Arbejdsgiverne. Jeg vil gerne i denne Forbindelse udtale overfor de Myndigheder, der skal administrere Loven, at det er Meningens ogsaa fra vor Side, hvad i øvrigt er en selvsagt Ting, at Lovens Bestemmelser i saa Henseende for Fremtiden skal gennemføres baade overfor Arbejdsgivere og overfor Arbejdere.

Det ærede Medlem fremkom med temmelig stærke Udtalelser angaaende Forslaget om Nedsættelse af Maksimalbeløbene og udtalte i denne Forbindelse, at det var de allerfattigste, man nu vilde tage en Del af Understøttelsen fra. Det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem oplyste selv, at det kun drejer sig om ca. 14 pCt. af samtlige Arbejdsløshedskassemedlemmer, og det er rigtigt, det er nemlig de ca. 14 pCt., der faar Understøttelse efter disse Takster. Dernæst maa man huske paa, at Statstilskuddet fremdeles bliver staaende og ligesaa Kommunitilskuddet. Hvis man nu ved disse Ændringsforslag skærer Toppen af, vil det jo dog sige, at Arbejdsløshedskasserne faar ganske de samme Midler at uddele som Understøttelse, men skal de bruge mindre for de allerhøjeste Satsers Vedkommende, har de til Gengæld flere Midler at anvende til de betydelig lavere Satsers. Derfor kan man ikke paastaa, at det

særlig er de allerfattigste, det gaar ud over, det er netop dem, som har Raad til at betale en Præmie, der giver den allerhøjeste Understøttelse, hvis Understøttelse i nogen Grad reduceres. Det offentliges Tilskud til hele Arbejdsløshedsunderstøttelsen forbliver ganske upaavirket af Ændringsforslaget.

Jeg skal til sidst gøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard angaaende det under Nr. 6 stillede Ændringsforslag. Jeg synes ikke, det ærede Medlem i denne Forbindelse har særlig Grund til at føle sig brøstholden eller skuffet, thi han faar jo netop igen en nem Lejlighed til at fremvise de berømte tre smaa Mænd, og det vil dog sikkert være meget interessant for det ærede Medlem. Hele den Betragtning, som ligger til Grund for det stillede Ændringsforslag, er forkert. Det er fuldkommen urigtigt at paastaa, at det er Virksomhedernes Størrelse, der bestemmer Arbejdsløsheden, det er i høj Grad Virksomhedernes Art, der bestemmer Arbejdsløsheden. Forholdet er nemlig det, at naar der i visse Sæsoner eller under Kriser opstaar Arbejdsløshed indenfor bestemte Fag og Brancher, paavirker Arbejdsløsheden akkurat lige saa godt de smaa Virksomheder indenfor disse Brancher som de store, og derfor er der intet sagligt Grundlag for Gennemførelsen af et saadant Ændringsforslag. Jeg maa altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Tinget at stemme imod det under Nr. 6 stillede Ændringsforslag.

J. P. Nielsen: Skønt det er en Kendsgerning, at Arbejderne og deres Tillidsmænd i Arbejdsløshedskasserne altid har været villige til at gennemføre den fornødne Kontrol, er der Anledning til at sige: Det er dog umaadeligt, hvor man har travlt fra anden Side, naar det gælder om at kontrollere Arbejderne. Jeg mindes, at da vi for kort Tid siden vilde være med til at støtte Landmandsbanken, hvis man havde kunnet indføre den fornødne Kontrol med Brugen af Statens Penge, som det jo i Virkeligheden er, skubbede Regeringspartierne dette til Side; der var ingen Mening i at indføre Kontrolbestemmelser paa det Omraade. Det kunde dog ved denne Lejlighed være godt at vide, om man, naar andre Samfundsinstitutioner faar Støtte af Statskassen, er lige saa villig til at indføre en skærpet Kontrol og blande andre ind i Sagen. Hvorledes gaar det f. Eks. med alle Bevillingerne til Landbruget? Er det ikke Landbrugets Foreninger, der administrerer dem? I hvert